

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **Media Channel, a. s.**, sídlem Vodičkova 736/17, Praha 1, zastoupené JUDr. Ondřejem Vodákem, advokátem, sídlem Washingtonova 1567/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2021, č. j. MMR-76275/2021-83, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2023, č. j. 10 A 128/2021-54,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Úřad městské části Praha 8, odbor územního rozvoje a výstavby, vydal dne 13. 10. 2020 souhlas se změnou v užívání stavby označené jako „Oboustranný reklamní bigboard ve tvaru ‚V‘ o velikosti 10,4 x 4,5 m včetně přípojky NN, lokalita Těšnov – Wilsonova“ na pozemcích parc. č. 882/2, 882/3, 882/4 a 882/6 v k. ú. Karlín (dále též jen „reklamní zařízení“).

[2] Magistrát hlavního města Prahy tento souhlas rozhodnutím ze dne 19. 5. 2021 ve zkráceném přezkumném řízení zrušil. Žalovaný k odvolání žalobkyně částečně změnil formulaci výroku rozhodnutí magistrátu tak, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne jeho právní moci, a ve zbytku jej potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze, který žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

II. Návrh na odkladný účinek a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost, v níž požádala o přiznání odkladného účinku.

[5] V žádosti stěžovatelka uvedla, že její tržby z provozu reklamního zařízení aktuálně dosahují částek převyšujících 10 milionů Kč (bez DPH) ročně. Na území Prahy provozuje více zařízení, toto je však stěžejní pro její podnikání, zisk z jeho provozu tvoří dlouhodobě více než 1/3 jejího celkového zisku. K tomu stěžovatelka doložila přehledy obsazenosti a fakturací reklamního zařízení, celkových tržeb a výkazy zisku a ztráty za poslední roky.

[6] Nyní stěžovatelka nedisponuje právním titulem k užívání zařízení a měla by jej odstranit, ačkoliv ještě nevyčerpala všechny opravné prostředky. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že městský soud žalobě odkladný účinek přiznal, stěžovatelka tak nadále počítala s reklamním zařízením v rámci své obchodní strategie.

[7] Důsledkem nuceného ukončení provozu reklamního zařízení by bylo vážné narušení stěžovatelčiny činnosti. Náklady na odstranění a přemístění či uskladnění reklamního zařízení by převyšovaly 1 milion Kč. Vrácení reklamního zařízení na dané místo a jeho opětovné zprovoznění v případě úspěchu kasační stížnosti by bylo prakticky nereálné, resp. by na straně stěžovatelky přineslo neúměrně vysoké náklady. Dále by stěžovatelce vznikla ztráta na tržbách z nájemného reklamních ploch po dobu tří let (souhlas byl udělen do konce roku 2025) ve výši cca 30 milionů Kč a taktéž by byla povinna k úhradě sankcí svým klientům, se kterými by musela předčasně ukončit smlouvy z důvodu ukončení provozu reklamního zařízení. Stěžovatelka by tak nemohla vykonávat svou stěžejní podnikatelskou činnost. Kromě újmy spočívající v odlivu klientů z důvodu ztráty prestižního reklamního zařízení tedy stěžovatelce hrozí i zcela reálná a penězi snadno ocenitelná újma v řádech desítek milionů Kč, kterou by stěžovatelka byla následně nucena uplatnit vůči státu.

[8] Naproti tomu přiznáním odkladného účinku v dané věci jiným osobám žádná újma nehrozí a ohrožen není ani žádný důležitý veřejný zájem. Dané reklamní zařízení nepředstavuje žádnou novou neschválenou stavbu, která by svým charakterem nebo vlastnostmi mohla někomu způsobit újmu nebo ohrozit jakýkoli veřejný zájem. Reklamní zařízení bylo na daném místě umístěno již v roce 2010 a povoleno na dobu trvání 10 let a nyní je spor pouze ohledně zákonnosti prodloužení doby trvání do roku 2025.

[9] Žalovaný uvedl, že ponechává na úvaze soudu, zda kasační stížnosti přizná odkladný účinek či nikoliv.

III. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení návrhu a po zvážení všech důvodů a skutečností přednesených stěžovatelkou dospěl k závěru, že nejsou naplněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

pokračování

[12] Nejvyšší správní soud předně připomíná, že „poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002-67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[13] V usnesení ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014-56 Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. r. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újem jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byl-li by újem ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má brozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.“

[14] Ze stěžovatelčina návrhu vyplývá, že jí popisovaná hrozící újma je čistě majetkového charakteru. V případě nepřiznání odkladného účinku pozbude právní titul k užívání reklamního zařízení, nebude jej tedy moci provozovat, z čehož jí budou plynout ztráty, neboť provoz reklamních zařízení je předmětem jejího podnikání.

[15] Nejvyšší správní soud však považuje za podstatné, že, jak stěžovatelka sama přiznává, v daném případě se nejedná ani o újmu nenapravitelnou (v případě úspěchu její kasační stížnosti je stěžovatelka schopna snadno vyčíslit a po státu vymáhat ušlý zisk) a nevratnou (potíže spojené s odstraněním, přesunutím, případně navrácením reklamního zařízení na dané místo opět stěžovatelka spojuje pouze s nutností vynaložit značné finanční prostředky, netvrdí faktickou nemožnost takového postupu). Stejně tak dle mínění Nejvyššího správního soudu nejde o újmu, která by stěžovatelce způsobila existenční potíže stran jejího podnikání, neboť se nejedná o jediné reklamní zařízení, které stěžovatelka provozuje a zisk z něj tvoří 1/3 jejích celkových zisků. Nejedná se tedy o situaci obdobnou, jakou je odebrání řidičského oprávnění nezbytného pro výkon zaměstnání určité osoby, jak stěžovatelka v návrhu tvrdí.

[16] Nejvyšší správní soud nepovažuje za rozhodnou ani skutečnost, že městský soud odkladný účinek její žalobě přiznal. V řízení o kasační stížnosti je totiž nutno akcentovat mimořádnost tohoto opravného prostředku. Právě skutečnost, že stěžovatelce byla soudní ochrana poskytnuta již v řízení před městským soudem, dle Nejvyššího správního soudu

potřebu přiznání odkladného účinku snižuje, resp. tvrzenou újmu je možno hodnotit přísnější optikou než v řízení u městského soudu. Je tedy logické, že městský soud mohl újmu hrozící stěžovateli vyhodnotit jako závažnější než Nejvyšší správní soud, na nějž se nyní stěžovatelka obrací poté, co u městského soudu neuspěla.

[17] Je pravdou, že v dané věci není zřejmý zásah do práv třetích osob, který by zde bylo nutno vážit. V argumentaci uplatněné v rozhodnutí správních orgánů ovšem nelze přehlédnout veřejný zájem na ochraně památkových (a dalších urbanistických) hodnot území, na dodržování územně plánovací regulace a, vzhledem k tomu, že předmětem řízení před správními soudy je zde výsledek přezkumného řízení, i ochrana zákonnosti postupů správních orgánů. Skutečnost, že dříve bylo užívání reklamního zařízení povoleno, není pro danou věc rozhodné. Zákonnost dříve vydaného souhlasu byla zpochybněna příslušnými správními orgány.

[18] S ohledem na výše uvedené hodnocení stěžovatelkou tvrzené újmy a s přihlédnutím k dotčeným veřejným zájmům proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelčin případ není oním ojedinělým případem, v němž by měl být odkladný účinek přiznán. Uzavírá proto, že v dané věci nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[19] Soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze dovozovat jakékoliv závěry ohledně toho, jak bude rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, či usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014-58).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2023

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu